

at gaa ind paa Amortisationstidens Forlængelse fra 45 til 60 Aar, saa meget mindre som den i alt Fald alligevel bliver kortere end for andre Kreditforeninger — jeg tænker saaledes paa Viborg-Kreditforeningen, hvor man har nogle, og tredsindstyve Aar. Altsaa, heller ikke dette Punkt i Regeringens Forslag, forekommer det mig, kan være videre betænkeligt.

Men kan jeg saaledes tiltræde Lovforslaget, som det er fremsat fra Regeringen, har jeg derimod overvejende Betænkeligheder ved den af Folketinget indsatte Ændring om Forhøjelse af Udlaansgrænsen fra 50 til 55 pCt. af Vurderingssummen. Man kommer herved let ind paa et Skraaplan; er der tilstrækkelig Sikkerhed for 55 pCt., kan der ogsaa siges at være det f. Eks. for 60, og det ligger nær, at man netop vil forlange en saadan yderligere Forhøjelse til 60 pCt., da det vil stemme med, hvad der kan udlaanes i en anden Kreditforening. Dertil kommer, at Taksationer i det hele taget, ogsaa i de Kreditforeninger, der her er Tale om, ikke altid er saa paalidelige, som det kunde ønskes, at de var; jeg tror altsaa ikke, at det vil være tilraadeligt at gaa til denne Forhøjelse, som her er foreslaaet, men at man bør bibeholde de gældende Bestemmelser om Halvdelen. Dette vil ogsaa stemme med, hvad der gælder for Udlaan af Overformynderi-Midler og andre offentlige Midler, og det forekommer mig, at der her kan være nogen Analogi, da Staten garanterer. Her vil virkelig Statens Risiko forøges, hvis man gaar over de 50 pCt. i Udlaan. Derfor finder jeg, at Lovforslaget bør ændres paa dette Punkt, saaledes at man fører det tilbage til Regeringens Forslag. Der turde for øvrigt være saa meget mindre Anledning til at forlade den gældende Regel angaaende Udlaansgrænsen, som den højtærede Indenrigsminister ifølge Udtalelser i Folketinget har bebudet en Reform med Hensyn til offentlige Vurderinger. Den højtærede Minister havde dette Spørgsmaal under Overvejelse, og det glædede mig, at den højtærede Minister har sin Opmærksomhed henvendt derpaa, da jeg tror, det tiltrænges i høj Grad at faa en ensartet Norm for paalidelige Vurderinger i offentlige og lignende Forhold; det vil styrke Tilliden til Vurderingerne, en Tillid, som nu med Føje ikke er absolut.

Jeg vilde saaledes ikke have videre Betænkelighed ved at tiltræde Lovforslaget, undtagen for saa vidt angaar det Punkt, jeg sidst nævned, men en Æn-

dring her anser jeg ogsaa for ganske nødvendig.

Da der sidst, for 5 Aar siden, forhandlede om en Forandring i Husmandskreditforeningsloven, blev det fremdraget, at der kunde være lige saa megen Grund til fra Statens Side at yde Ejeren af smaa Købstadejendomme lignende Laanebegøstigelser, som de mindre Landejendomsbesiddere har faaet, da det havde lige saa stor samfundsmæssig Betydning, at det lettes Smaaafolk i Købstæderne — Arbejdere, mindre Haandværkere og Folk i tilsvarende Stillinger — gennem faste Laan at komme i Besiddelse af et eget Hus. Den daværende Indenrigsminister udtalte sig meget velvilligt heroverfor, idet han ytrede følgende, som jeg maaske med Formandens Tilladelse maa oplæse af Landsstingstidenden for 1908, Sp. 1690—91: „Jeg skal i den Anledning oplyse, at jeg er begyndt at undersøge dette Spørgsmaal, og at det ogsaa er min Tanke at forberede et saadant Lovforslag. Men det maa dog erindres og vil sikkert ogsaa blive almindelig erkendt, at der ved Løsningen af dette Spørgsmaal møder adskillige Vanskeligheder, som man ikke møder her ved Husmandskreditforeningerne. Men, som sagt, jeg har Spørgsmaalet fremme til Undersøgelse, og jeg haaber, at det skal kunne lykkes mig at forme et Lovforslag, som vil vinde Rigsdagens Billigelse.“

Da der ikke senere er hørt noget til denne Sag, som den daværende Minister saaledes vilde tage under Overvejelse, vil jeg gerne tillade mig at bringe den i Erindring, idet jeg anbefaler den til den højtærede Ministers velvillige Overvejelse i Henhold til den tidligere Indenrigsministers meget imødekommende Udtalelser.

Ejsing: Da vi i 1908 satte Vurderingssummen op fra 8,000 Kr. til 10,000 Kr., blev det fra forskellige Sider sagt, at nu kunde vi ikke vel gaa højere, at vi kom udenfor Rammerne, hvis vi vilde gaa højere. Alligevel foreligger der nu Forslag om at gaa op med Vurderingssummen fra 10,000 Kr. til 12,000 Kr., og der er henvist til de stigende Priser paa Bygningsmaterialer og paa Jord, og med Rette. Naar der her er foreslaaet en Stigning paa 20 pCt., er det ingenlunde mere, end Ejendomspriserne er stegne siden 1908, maaske snarere mindre, saa for saa vidt er der altsaa ikke noget at indvende mod Stigningen fra 10,000 Kr. til 12,000 Kr. Men at vi beholder disse høje Priser er dog ikke givet, det kunde godt tænkes, at